

5.

HALOTTAK FELTÁMASZTÁSA A KERESZT ELŐTT

Október 22., szombat délután

Ábrahám feltétlen engedelmissége az egyik legszembeszökőbb példája a hitnek és Istenre támaszkodásnak a Szentírásban. Csupán a pusztá ígérettel a legparányibb külső bizonyíték nélkül – hogy leszármazottai örökölni fogják Kánaánt – Ábrahám követte az utat, ahova Isten vezette, teljesen és szívből eleget téve a feltételeknek, bizonyos lévén, hogy az Úr hűen teljesíti ígérését. Az ősatya ment, ahol Isten kijelölte köteleességét; egyetlen gondolattal telepedett bálványimádó nemzetek közé: „Isten szólt; engedelmeskedem a hangjának; ő majd megvéd.” – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 4. köt., 524. o.

Minden teremtett lény Isten akarata és hatalma által él. Mindenki az Isten Fiában való életből nyeri életét. Bármennyire tehetséges és sokra is képes valaki, életét az élet Forrásától nyeri. Krisztus az élet kútfeje. Csak akié egyedül a halhatatlanság, aki a világosságában és életben lakozik, az jelentheti ki: „Van hatalmam letenni azt [életemet], és van hatalmam ismét felvenni azt...” (Jn 10:18) – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 301. o.

Mellékesen beszélgetni a vallásról, lelki szomjúság és élő hit nélkül imádkozni mit sem ér. A névleges hit Krisztusban, mely Őt pusztán a világ Megváltójának fogadja el, sohasem hozhat gyógyulást a léleknek. Az üdvösségre vivő hit nem csupán értelmi egyezés az igazsággal. Aki arra vár, hogy tökéletes ismeretre tegyen szert, mielőtt gyakorolná a hitet, az nem részesül áldásban Istentől. Nem elégséges hinni valamit Krisztusról; Krisztusban kell hinnünk. Az egyetlen olyan hit, melyből hasznunk származhat, személyes Megváltóként fogadja el Őt, és érdemeit a miénkké teszi. Sokan egyfajta véleménynek tekintik a hitet. A meg-

mentő hit egység: akik elfogadják Krisztust, szövetségi kapcsolatba kerülnek Istennel. Az őszinte hit – élet. Az élő hit az életerő növekedését jelenti, odaadó bizalmat, mely által a lélek győzedelmes hatalommá válik. [...]

Krisztus hűségének megvallása a menny választott eszköze, melyel bemutatthatjuk Őt a világnak. Méltányolnunk kell kegyelmét, melyet a hajdani szent emberek által ismertetett meg, de ennél is hatásosabb saját tapasztalatunkról bizonyoságot tenni. Isten tanúi vagyunk, ha isteni erő munkálkodása nyilvánul meg bennünk. Mindenkinek a másokétól különböző élete van, tapasztalatai is eltérőek a többiekétől. Isten azt szeretné, ha saját egyéniségünk jegyeit viselő dicséret szállna föl hozzá. Kegyelme dicsőségének, magasztalásának ilyen értékes elismerése, ha krisztusi étellel párosul, ellenállhatatlan erőt jelent a lélekmentő munkában. – *Jézus élete*, 347. o.

Október 23., vasárnap

Egy pusztai sírba torkollott annyi esztendő küszködése, nyomasztó gondja. Ám aki „véghetetlen bőséggel mindeneket megcselekedhetik, feljebb hogynem mint kérjük vagy elgondoljuk” (Eféz 3:20), ilyen mértékben válaszolt szolgájának imájára. Mózes átment a halál országán, de nem kellett a sírban maradnia. Maga Krisztus hívta elő az életre. Sátán, a kísértő követelte Mózes testét a vétke miatt, de Krisztus, a Megváltó előhozta őt a sírból (vö. Júd 9).

A megdicsőülés hegyén Mózes tanú volt rá, hogy Krisztus győzött a bűn és a halál fölött. Azokat jelképezte, akik az igazak feltámadásakor előjönnek a sírból. Illés, aki anélkül ment a mennybe, hogy meghalt volna, azokat jelképezte, akik élni fognak a földön Krisztus második eljövetelekor, akik elválnak „nagy hirtelen, egy szempillantásban, az utolsó trombitaszóra”, amikor „szükség, hogy ez a romlandó test romolhatatlanságot öltson magára”, és „e halandó test halhatatlanságot öltson magára” (1Kor 15:52–53). – *Jézus élete*, 421. o.

Az Atya Mózeset és Illést választotta Krisztushoz küldött hírnökeként, hogy a menny ragyogásával dicsőítsék meg Őt. Azonkívül, hogy elbeszélgessenek közlegő győzelméről, mert régen ők is emberként éltek a földön. Ők is átestek emberi szomorúságon és szenvedésen, ezért együtt

tudtak érezni Krisztus földi megpróbáltatásával. Illés Izráel látnokaként Krisztust képviselte, s feladata is bizonyos fokig hasonló volt az Üdvözítő munkájához. Mózes meg Izráel vezetőjeként valamikor Krisztus helyében állt, vele érintkezett, utasításait követte. Ezért az Atya trónja köré gyűlt seregből ők voltak legalkalmasabbak, hogy Isten Fiának szolgáljanak. – *A Te Igéd igazság*, 5. köt., 1096. o.

Krisztus azért jött le földünkre, hogy bemutassa Isten dicsőségét, és hogy az ember nemes jellemre tehessen szert az Ő helyreállító ereje által. Őnéki adatott minden hatalom és kegyelem. Szíve élő víznek kiapadhatatlan kútforrása volt, és mindig készen állt kiárasztani maga körül gazdag árnait. Földi élete azzal telt, hogy jót cselekedett mindenkivel, s tette ezt érdektelenül, feddhetetlenül. Tervei szeretetről és kedvességről tanúsítottak. Boldog volt, amikor követőieért többet tehetett, mint amit kérhettek vagy elgondolhattak. Szüntelenül azért imádkozott, hogy az igazság által megszentelődjenek, és mindig hittel imádkozott, tudva azt, hogy a megváltási terv már a világ megalapítása előtt megszületett. Tudta, hogy a mennyei evangélium jó híre eljut a világ minden tájára, és hogy a Szentlélek mindenható erejével felfegyverzett igazság győz majd a jó és rossz között dúló küzdelemben, és hogy egy napon a véráztatta zászló győztesen fog lobogni követőinek feje fölött. – *That I May Know Him*, 37. o.

Október 24. hétfő

A szegénységtől sújtott otthonra nyomasztó éhség telepedett, mert fogytán volt az élelem. Illés érkezése épp azon a napon, amikor az özvegy attól tartott, hogy fel kell adnia a túlélésért vívott harcát, keményen megpróbálta az asszony hitét az élő Isten erejében és gondoskodásában. De épp ebben a nagy szorultságban tett bizonyosságot a hitéről, és tett eleget az idegen utazó azon kérésének, hogy ossza meg vele az utolsó falat kenyerét. [...]

A sareptai özvegy megosztotta eledelét Illéssel, aminek az lett az eredménye, hogy oltalom alá került az élete és a fia élete is. Isten gazdag áldásokat ígér mindazoknak, akik a próbák és a nélkülözések közepette együttérzést tanúsítanak a szükségben levők iránt, és segítséget nyújtanak. – *Conflict and Courage*, 206. o.

Az anya azonban nem nyugodott meg addig, amíg Elizeus maga el nem ment vele. „Az élő Úrra és a te életedre mondom, hogy nem hagylak itt – mondta. Elindult tehát Elizeus, és ment az asszony után.” [...]

Amikor a házhoz értek, Elizeus bement a szobába, amelyben a gyermek feküdt. „Bement, bezárta kettőjük mögött az ajtót, és imádkozott az Úrhoz. Majd fellépett az ágyra, odafeküdt a gyermek mellé, és rátette száját a szájára, szemét a szemére, tenyerét a tenyerére. Ahogy így ráhajolt, fölmelegedett a gyermek teste. Azután néhányszor föl-alá járt a házban, majd ismét odalépett, és föléje hajolt. Ekkor a fiú tüszentett hetszer egymásután, és felnyitotta a szemét.”

Így jutalmazta meg Isten az asszony hitét. Krisztus a nagy Életadó, visszaadta fiát. Hasonlóképpen jutalmazza meg hűségeseit, amikor eljövetelekor a halál elveszti fullánkját, és Krisztus elveszi a sír hatalmát. Akkor visszaadja szolgálóinak a gyermekeket, akiket a halál elvett tőlük. „Ezt mondja az Úr: Hangos jajgatás hallatszik Rámában, és keserves sírás: Ráhel siratja fiait, nem tud megvigasztalódni, hogy nincsenek többé fiai. Ezt mondja az Úr: Hagyd abba a hangos sírást, ne könnyezzenek szemeid! Mert meglesz szenvedésed jutalma... Visszatérnek fiaid az ellenség földjéről. Reménykedhetsz a jövőben – így szól az Úr –, mert visszatérnek fiaid hazájukba.” (Jer 31:15–17) – *Próféták és királyok*, 238–239. o.

Október 25., kedd

Részvételtjes Megváltónk szeretettel és rokonszenvvel figyel. Kész meghallgatni imádat, és megadja a szükséges segítséget. Ismeri minden anyai szív terhét, és minden szükségben a legjobb barát. Örökkévaló karja támogatja az istenfélő, hűséges édesanyát. Amikor a földön tartózkodott, olyan édesanyja volt, aki szegénységgel küszködött, akinek sok gyötrő gondja és baja volt, ezért együtt érez minden keresztény édesanyával gondolataiban és bajaiban. Az a Megváltó, aki hosszú utat tett meg azért, hogy enyhítse egy asszony gyötrődő szívét, akinek leányát gonosz lélek szállta meg, meghallgatja az édesanyák imáját, és megáldja gyermekeit.

Krisztust – aki visszaadta az özvegy egyetlen fiát, amikor temetni vittek – ma is meghatja a vergődő édesanya fájdalma. Aki a részvét könnyeit hullatta Lázár sírjánál és visszaadta Máriának és Mártának eltemetett testvérét; aki megbocsátott Mária Magdalénának; aki megemlékezett édesanyjáról, miközben haláltusájában függött a kereszten; aki megjelent a síró asszonyoknak és követelvé tette őket, hogy hirdessék a feltá-

madt Megváltó első örömhírét – ma is az édesanyák legjobb Barátja, mert kész segíteni nekik életük minden helyzetében. – *Boldog otthon*, 204. o.

Aki Nain kapujánál a bánatos anya mellett állt, az a ravatalnál síró minden gyászolóra odafigyel. Fájdalmunk részvétet kelt benne. Szerető, könyörületes szívének gyöngédsége változatlan. Szava, mely életre hívta azt a halottat, ma sem kevésbé hatékony, mint amikor a naini ifjúhoz szólt. Ezt mondja: „Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön.” (Mt 28:18) Ezt az erőt nem csökkenti az évek múlása, nem meríti ki túláradó kegyelmének szüntelen gyakorlása sem. Élő Megváltó Ő mindenkinek, aki hisz benne. – *Jézus élete*, 319. o.

Akkor azonban, mikor a 16 éves nemes szívű Henrikünk is meghalt, és a mi kedves énekesünket a temetőbe kísértük, és már nem hallottuk reggeli énekét, házunk kihalt. A szülők és a két hátra maradt fiú sínylette meg legjobban a csapást. De Isten megvigasztalt bennünket veszteségeinkben, és mi hittel, bátran harcoltunk tovább a műben, melyet ránk bízott, abban a reményben, hogy gyermekeinket, kiket a halál elragadott tőlünk, viszontláthatjuk majd az örök hazában, hol halál és betegség nem lesz többé. – *Életünk és munkánk*, 165. o.

Viseljük szívünkön mások fájdalmát, nehézségét, baját! Osztozzunk nagyok és kicsinyek, gazdagok és szegények örömében és gondjában! „Ingyen vettétek – mondja Krisztus –, ingyen adjátok.” (Mt 10:8) Környezetünkben élnek nyomorult, megpróbált emberek, akiknek szükségük van megértő szavakra és tettekre. Mindenütt vannak özvegyek, akik segítségre és együttérzésre szorúlnak; árvák, akikért Krisztus felelőssé teszi követőit. Nagyon sokszor érzéketlenül elmegyünk mellettük. Lehet, hogy kopottak, faragatlanok, és látszólag semmi kedves vonás nincs bennük. Akkor is Isten tulajdonai. Áron vette meg őket, és éppoly értékesek szemében, mint mi. Ők is Isten nagy családjához tartoznak, és a keresztyéneket Isten sáfaraiként felelősek értük. – *Krisztus példázatai*, 386. o.

Október 26., szerda

Még útban voltak, amikor egy küldönc furakodott Jairushoz a tömegben, és hírül adta, hogy leánya meghalt, ne fárassza többé fölöslegesen a Mestert. E szavakat Jézus is meghallotta. „Ne félj – mondta –, csak higgy, és megtartatik.” (Lk 8:50)

Jairus közelebb húzódott a Megváltóhoz, és együtt siettek a főember házába. A fizetett siratók és síposok már ott voltak, a levegőt betöltötte lármájuk. A tömeg, a zűrzavar bántotta Jézus lelkét. Így intette csendre őket: „Mit zavarogtok és sírtok? A gyermek nem halt meg, hanem alszik.” Az emberek méltatlankodva fogadták az idegen szavait. Látták a gyermeket a halál karmai közt, megvetően nevettek hát Jézuson. [...]

Jézus az ágyhoz lépett, kezébe vette a gyermek kezét, és lágyan, az otthon meghitt nyelvezetével ejtette ki e szavakat: „Leányka, néked mondom, kelj föl!” (Mk 5:41)

Az élettelen testen azonnal remegés futott végig. Az élet lüktetése visszatért. Az ajkak mosolyra nyíltak. A leány nagyra nyitotta szemét, mint álom után, s csodálkozva nézte a körülötte álló csoportot. Felkelt, szülei magukhoz ölelték, sírtak örömben. – *Jézus élete*, 342–343. o.

A keresztyén előjoga az a tudat, hogy Jézus valóban köztük él. „A győzedelem, mely legyőzte a világot, a mi hitünk.” „Minden lehetséges a hívőnek. S bármit kérünk is imában, ha hisszük, hogy megkapjuk, úgy is lesz.” Ez a hit áthatol a legsötétebb fellegen, elhossa a fény és reménység sugarait az ellankadt, csüggedező léleknek. Ezen hit és bizalom hiánya zúdítja ránk a tanácstalanságot, kétségbeejtő félelmeket s gonosz gyanakvást. Isten hatalmas dolgokat visz véghez népéért, ha teljesen belé helyezik bizalmukat, „Valóban nagy nyereség az istenfélelem, megelégedéssel.” Akkor a tiszta és igaz vallásosság megvalósul az életükben. Krisztus az erő soha meg nem szűnő forrása lesz, valós segítség a nyomorúság minden idején. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 2. köt., 139. o.

Isten hangja hallatszott: „Örökkévaló szeretettel szerettelek téged.” (Jer 31:3) „Örök irgalmassággal könyörülök rajtad.” (Ésa 54:8) Ó, mily csodálatos szeretet, hogy Isten kész eltávolítani minden kételyre okot adó tényezőt vagy emberi félelem és gyengeség állította kérdőjelt, hogy megfoghassa a hittel felé nyújtott remegő kezét azért, hogy a számos ígéret biztosítása révén segíthessen bízni Őbenne... Tehetett-e volna többet az Úr hitünk megerősítése végett? – *That I May Know Him*, 262. o.

Október 27., csütörtök

Ha Krisztus a betegszobában lett volna, Lázár nem hal meg, mert Sátánnak nincs hatalma felette. Az Életadó jelenlétében a halál nyilai nem

érhették volna Lázárt. Jézus engedte, hogy Lázárt elragadja a halál, és a gyászoló nővérek lássák testvérüket a sírban. Tudta, hogy amikor halott bátyjuk arcába néznek, a Megváltóba vetett hitük súlyosan meg lesz próbálva. Ezért megmetszette az ágakat, hogy azok még több gyümölcsöt hozzanak. Tudta, hogy a várható nehéz küzdelemnek köszönhetően hitük csak még nagyobb fényvel ragyog majd. – *Isten fiai és leányai*, 92. o.

„Vegyétek el a követ” (Jn 11:39) – mondta Krisztus. Márta azt gondolta, hogy csak egy pillantást szeretne vetni a halottra, s ellenkezett, mondván, hogy a testet már négy napja eltemették, s romlásnak indult. Ez az állítás még Lázár feltámasztása előtt hangzott el, így Krisztus ellenségei nem mondhatták, hogy csalás történt. Azelőtt a farizeusok hamis állításokat szivárogtattak ki Isten erejének csodás megnyilatkozásait illetően. Mikor Krisztus életre keltette Jairus leányát, így szólt: „A gyermek nem halt meg, hanem alszik.” (Mk 5:39) Minthogy csak rövid ideig volt beteg, és halála után rögtön feltámadt, a farizeusok elhíresztelték: a gyermek nem halt meg, Krisztus maga mondta, hogy csak elaludt. Azt a látszatot próbálták kelteni, hogy Krisztus nem tud betegséget gyógyítani, hanem a vak véletlen játszott közre csodáiban. Ebben az esetben azonban nem tagadhatták, hogy Lázár halott. – *Jézus élete*, 534. o.

Mivel Krisztus egy volt az Atyával, engesztelést szerezhetett a bűnre, és megválthatta az embert, de nem a bűnben, hanem a bűntől. [...]

A hűségeseket Isten a következő szavakkal fogja megszólítani: „Jeretek én Atyámnak áldottai, örököljétek ez országot, amely számotokra készítettett a világ megalapítása óta.” Akkor majd a megváltott seregből egy győzedelmes hang tör elő: „Halál! Hol a te fullánkod? Pokol! Hol a te diadalmaid?” Ó, bárcsak megértenénk ezt a témát, és e csodálatos esemény fontosságát!

„Aki csak él és hisz énbennem, soha meg nem hal.” „Ha valaki megtartja az én beszédemet, nem lát halált soha örökké.” Megeshet, hogy Isten választottai elesnek a harcmezőn, de számukra a halál csak alvás, pihenés, mígnem visszajön Jézus, hogy föltámassza őket, és együtt lehessenek vele örök dicsőségben. – *The Upward Look*, 272. o.

Október 28., péntek – További tanulmányozásra

Jézus élete, „Lázár, jöjj ki!” című fejezet.